

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πενίαν και άτιμίαν
 αφαιρείται παιδεία. Σολ. γ. 18.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΑΙ. ΤΗ. 6. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1830.

Ἀκολουθία τοῦ περὶ Δημοσιότητος Ἄρθρου .

Δίκαιο λογίζεται τρίτον ἡ Δημοσιότης ὡς συντείνουσα εἰς τὴν διάκρισιν καὶ καλὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους .

Εἰς Κοινοβουλευτικὴν Κυβέρνησιν , μία ἀπὸ τὰς πρώτας βάσεις εἶναι , ἡ κατὰ διορισμένον καιρὸν ἀνακαίνησις τῶν Συνελεύσεων , ἢτοι ἡ μεταβολὴ τῶν ἐκλεγομένων ἐκείνων , οἵτινες παριστάνουσι τὸ πρόσωπον τοῦ ἔθνους . Τί δὲ ἄλλο εἶναι ἡ ἐκλογὴ , εἰμὴ πάνδημος διακήρυξις , ὅτι ὁθεὶνα χαίρει κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κοινοῦ , ἢ τῶν Συμπολιτῶν του , οἱ ὅποιοι τὸν ἐχειροτόνησαν Ἀντιπροσώπων των διὰ τὴν ὑπερασπίσιν τὰ δίκαιά των , καὶ τὴν βουλευεσθαι περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων , ἀλλ' αὐτὴ ἡ διακήρυξις δὲν ἔχει καὶ δύναμιν τεράστιαν , ὥστε τὴν ἐγγυᾶται περὶ τοῦ χαρκτηῆρος , καὶ τῶν εἰς τὸ μέλλον πράξεων τουτου τοῦ ἀνδράπου . πολλοὶ πολλάκις φαίνονται καὶ ἄξιοι πρὶν λάβωσι ἐπιστάσιον δημοσίων πραγμάτων , καὶ ὁ καιρὸς ἔπειτα τοῦ δεικνύει πάντῃ ἄλλοίους , ἄλλοι δὲ , οἱ ὅποιοι ἐνομίζοντο

τοιούτοι και δεικνύονται εν τοις πράγμασι, κάποτε δέ και πλέον παρ' ουτι νομίζοντο. ποιον είναι λοιπόν το μέσον εκείνο δι' ου τὸ Κοινὸν ἔμπορει νὰ γνωρίζῃ τὴν διαφορὰν καὶ μεταβολὴν τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, καὶ ἐκ τῆς παρελθούσης νὰ κρίνῃ τὴν μέλλουσαν διαγωγὴν αὐτῶν; ἄλλο δὲν εἶναι βέβαια παρὰ τὴν δημοσιότητα, ἀνευ ταύτης ὁ λαὸς θίλει εἶσθαι ἀναγκασμένος πάντοτε νὰ ἐκλέγῃ ἢ ἀποβάλλῃ τοὺς Ἀντιπροσώπους του, εἰς ὅσους ἀφαιρῶναι τὴν τύχην του τυρλῶς καὶ παραλλήλως μὴν ἔχων εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ μεγαλητέρου τῶν χρεῶν τοῦ ἄλλου ὄδηγόν, παρὰ τὸ τυχαῖον καὶ τὴν ἄσφατον δοκίμην.

Δικαιολογεῖται τελευταῖον ἡ Δημοσιότης, ὡς προσηθεύουσα εἰς τὴν Συνέλευσιν τὰ μέσα τοῦ νὰ ὠφεληται ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ Κοινοῦ.

Λαὸς πολυᾶριθμος, καὶ διὰ τοῦτο μὴν ἔμπορῶν νὰ ἐνεργῇ δι' ἑαυτοῦ, ἀναγκάζεται ν' ἀποθέτῃ τὰς δυνάμεις του εἰς Ἀντιπροσώπους. ἄλλ' εἶναι δυνατόν τὸ συνάθροισμα αὐτῶν τῶν Ἀντιπροσώπων, ἢ ἡ Συνέλευσις νὰ ἔχῃ συγκινημένην εἰς ἑαυτὴν ὕλην τὴν σύνεσιν τοῦ ἔθνους; καὶ ὕλας ἐκείνας τὰς γενικὰς, καὶ τοπικὰς γνώσεις, ὅσας τὸ Νομοθετικὸν ἐπάγγελμα ἀπαιτεῖ; πόσοι δυνάμει τοῦ πλούτου, καὶ διὰ διαφόρων σπουδαρχικῶν μέσων, χωρὶς νὰ ἔχῃσι κἀμμίαν προσωπικὴν ἀξιώτητα, μῆτε τ' ἀπαιτούμενα προτερήματα, κερδίζουσι τὰς φήφους τοῦ μείζονος ἀριθμοῦ, καὶ φθάνουσι οὕτω εἰς τὰ ἐνδοξότερα ἐπάγγελα; οἱ ἐκλελεγμένοι λοιπόν μῆτε οἱ σοφώτεροι, μῆτε οἱ ἐμπειροτέροι τοῦ ἔθνους, ἔμποροῦν νὰ εἶναι. μ' ὅλον ὅτι κυρίως ἔπρεπε νὰ εἶναι κατὰ δυσυχίαν μάλικα ἀνθρώποι, οἵτινες καλιεργοῦσι τὸν νοῦν των ἐξ ἐπάγγελατος, σπανίως ἔχουσι τὰ μέσα τοῦ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ πολιτικά. Ὁ Λώκιος, ὁ Νεὺτὼν, ὁ Οὐμπς, ὁ Ἀδὰμ Σμιθ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι σοφοὶ πολιτικοὶ ὄντες, δὲν ἠξιώθησαν νὰ συνδριῶσιν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Βουλευτήριον. αἱ πλέον σωτήριαι καὶ εὐτυχεῖς ἰδέαι ἐπήνασαν πολλάκις ἀπὸ ἀνθρώπου ἰδιώτας. Τὸ σχέδιον, τὸ

ἐπαῖον ἔκαμε περίφημον τὴν Δημοσιον Οἰκονομίαν τοῦ Πίττ. ἦτον ὁ καρπὸς τῶν ὑπολογισμῶν τοῦ Διδασκάλου Πρίκίου. Ἄλλὰ χωρὶς νὰ ἔμβωμεν εἰς μερικὰ παραδείγματα εἶναι εὐκόλον νὰ ἐνοήσωμεν, ὅτι ἡ Δημοσιότης εἶναι τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον, τοῦ νὰ ὠφεληται μία Κοινοβουλευτικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τὰς γνώσεις ὕλου τοῦ ἔθνους, καὶ ἐπομένως νὰ κἀμμη νὰ γεννῶνται ἐντεῦθεν σοχασμοὶ καὶ καλὰ ἐφαρμογαὶ εἰς τὰ πράγματα.

Μεταξὺ τῶν ὠφελειῶν καὶ προτερημάτων τῆς Δημοσιότητος πρέπει νὰ συναριθμήσωμεν, καὶ τὴν ἐκ ταύτης πηγάζουσαν διάχυσιν, λέγω τὴν διάχυσιν κατ' ἑαυτὴν χωρισμένην ἀπὸ τὴν Διδασκαλίαν, μ' ὅλον ὅτι κατ' ἀλήθειαν δὲν ἔμπορει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτῆν. εἶναι δὲ ἡ διάχυσις αὕτη καλὸν διόλου πραγματικόν, καλὸν δηλ. ἐνωμένον μετ' ὠφελειαν εἰς ἐπειδὴ καὶ συνεισφέρει εἰς τὸν φωτισμὸν καὶ ἐπομένως εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ὕλου τοῦ ἔθνους. ἀπέδειξεν τὸ λαγομέριον, εἶναι τὰ διάφορα περιοδικὰ συγγράματα, τὰ ἐκδιδόμενα εἰς Ἀγγλίαν, Γαλλίαν καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ φωτισμένου Κόσμου. εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἀγγλίας π.χ. σιμὰ των διαφόρων περιέργων εἰδήσεων βλέπει τις κατ' ἡμέραν ἐκτεθειμένας ὕλας καὶ τὰς ὁμιλίαις καὶ ἀποφάσεις τοῦ Βουλευτηρίου, πᾶν ὅτι ἀποβλέπει τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ πολιτικοῦ θεάτρου, ὕλας τὰς πράξεις ἐλευθέρως παρισταμένας, καὶ τὰς γνώμας ἐλευθέρως διαφιλονεικημένας. ὅποιαν ἡ δημοσίευσίς των τοιούτων ἡδονὴν μετ' ὠφελείας δὲν προξενεῖ εἰς τὸ κοινόν! ὅποια μαθήματα λαμβάνει τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς δὲν εὐρίσκονται ἀποταμιευμένα εἰς τὸ μέγα τοῦτο τῆς Δημοσιότητος σχολεῖον, τὸ ὅποιον καὶ εἰς ἀρβύλας καὶ ἀνεμπόδιστος ἡμῶν νὰ ἐπισκεφθῇ.

Δὲν ἐξέυρω (λέγει ὁ κύριος Πάλεϋ εἰς τὴν Ἠθικὴν του Φιλοσοφίαν βιβλίον 5. Κεφ. Β'.) ποῖος Βασιλεὺς ἐπέβαλεν ἀνταμιδὴν μεγάλην εἰς τὸν ἐφευρετὴν μίαν τινὴς ἡδονῆς. οὐδεὶς ἄλλος βέβαια ἤθελεν εἶσθαι ἀξίος αὐτῆς τῆς ἀνταμιδοῦς παρὰ τὸν, ὅστις πρώτος ὑπέβαλεν εἰς τὰ ἔμματα τοῦ Κοινοῦ τὰς πράξεις καὶ διαφιλονεικίσεις μιᾶς Νομοθετικῆς Συνελεύσεως.

[ἀκολουθεῖ]

Ἐπειδὴ μανθάνομεν, ὅτι τινὲς ἐπειράχθησαν ἀπὸ τὰ ἑσα δημοσιεύει τὸ Περιοδικὸν τοῦτο Σύγγραμμά μας, νομίζοντες, ὅτι κινεῖται μὲ σκοπὸν νὰ εὐχαρίστησῃ μέρος Πολιτῶν δυσαρξοῦν ἄλλους, διὰ τοῦτο ἀναγκασόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν εἰς τὸ Κοινόν, διαμαρτυρούμενοι ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου τούτου Κριτηρίου, ὅτι μακρὰν πάσης μεροληψίας, σκοπὸν ἄλλον παρὰ τὴν Κοινὴν ὠφέλειαν δὲν ἔχει τὸ Σύγγραμμά τοῦτο, καὶ ὅτι ὅσον ἡμεῖς ἔχομεν μεγάλην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ δυνῶμεν νὰ εὐρώμεν καὶ τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς εὐδόωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου τρόπον, τόσον ὀλίγον φροντίζομεν περὶ τῶν ὀλιγοσῶν ἐκείνων, εὐχαρισημένων χάριν ἐκδικήσεως, ἢ δυσαρξημένων ἄλλως πῶς.

Ὁ ἄνθρωπος φυσικῶς, ὡς ἄνθρωπος, εἶναι ὑποκείμενος εἰς σφάλματα, συγκαταβατικὸς παρὰ πολὺ εἰς τὰς κρίσεις τοῦ ἑαυτοῦ του· εἶναι ἀδικος· καὶ διὰ τοῦτο ἔχει τὴν ἀνάγκην τῆς κρίσεως τῶν ἄλλων· ὡς λογικὸς δὲ, χρεωσθεῖ νὰ εὐλαβῆται τὴν κρίσιν ταύτην, νὰ φωτίζεται καὶ νὰ φροντίζῃ τὴν διάρθρωσίν του· δὲν κατηγορεῖται βέβαια τῶσον, διότι ὑπέπεσεν, ὡς ἄνθρωπος, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἴσως, εἰς τὸ δεῖνα ἢ θάνα σφάλμα, ὅσον κατηγορεῖται ὑπόταν ἐπιμένῃ εἰς αὐτό· ὅθεν καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρῇ μὲ ἐχθρικὸν ὄμμα τὸ μέσον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον, ἂν καὶ τὸν κεντᾷ, τὸν ἀπαλλάττει ἡμῶς ἀπὸ τὸ δεινὸν τοῦτο, ἂν εἶναι εὐαίσθητος.

Δὲν φανταζόμεθα, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀπαιτούμενην ἐκείνην ἰκανότητα τοῦ νὰ γενῶμεν κριταὶ τῶν πολλῶν· εἴμεθα ἡμῶς ἐσωτερικῶς πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ἀλήθεια, ἂν καὶ μαλῶτρια, πρέπει μ' ὄλον τοῦτο νὰ κηρύττεται· ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀλήθεια κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας θέλει μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ κακά. "Καὶ γινώσκεισθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

Ὁ ἄλλοθῆς Ἕλληνας, ὅστις ἔχει ἀκόμη τὰς πληγὰς τοῦ ἀνοικτῆς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον ἔτρεξε καὶ τρέχει μὲ μέγα κίνδυνον διὰ τὴν καλητέρευσίν του, καθὼς ὑπέφερε τὰ θανατηφόρα ὕπλα ἐκεῖνα τοῦ κυρῆς, οὕτω πρέπει νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὰ ζωηφόρα ὕπλα τοῦ λόγου, ὑπόταν μάλιστα γίνονται συντελεστικὰ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του· καὶ πρέπει νὰ τὰ ὑποφέ-

ρῃ μὲ τὸσφ μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν. Ὅσφ βλέπει, ὅτι τὰ σωτήρια ταῦτα ὕπλα τοῦ λόγου θέλουσθεραπεύσει, ὅχι μόνον τὰς πληγὰς του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνεδείξει μίαν ἡμέραν ἀξίαν τοῦ ἐνδόξου ἀγῶνος του. "Ὁ λόγος ὁσπερ πλάσσης ἀγαθὸς καλὸν τῆ ψυχῆ περιτίθησισχημα."

Δὲν ἐπιδράχθη ὁ Τιμολέων, διότι τὸν κατηγορήσεν ὁ Δημαινετος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Στρατηγίας, τῶν Συρακουσίων, ἀλλ' εὐχαρίστησε μάλιστα τοὺς Θεοὺς, διότι εἶδεν ὅτι οἱ Συρακούσιοι ἀπέκτισαν τὴν παρρησίαν. "Τοῦ δὲ Δημαινετοῦ πολλὰ κατηγορήσαντος [τὸν Τιμολέωντα] ἐπ' Ἐκκλησίᾳ τῆς Στρατηγίας, πρὸς ἐκεῖνον μὲν εἶδεν ἀντιπε. Τοῖς δὲ Θεοῖς, εἶπε, χάριν ὑφείλει, ὅς ηῦξάτο, Συρακουσίους ἐπιδὼν τῆς παρρησίας Κυρίου γινόμενος." Ὁ Ἐπερσων, ὁ σεβάσιμος ἐκεῖνος Πρόεδρος τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς δὲν ἐπειράχθη, διότι εἰς τὸ διάστημα τῆς πρώτης του Προεδρίας ἐξέμεσαν κατ' αὐτοῦ τῶσας καὶ τῶσας λοιδορίας οἱ συμπολίται του, ἀλλ' ὀδηγούμενος μάλιστα ἀπὸ τῆς κατηγορίας ἐκείνων εἰς τὰς πράξεις του, καὶ εὐλαβούμενος τὸ Κοινόν, ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα, ὡδεὺς κατευθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἔθνους του· ὅθεν καὶ οἱ ἴδιοι κατηγοροὶ του ἔδωκαν πάλιν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ψῆρον των καὶ διὰ τὴν ἀκύλοθον δευτέραν προεδρίαν του, καθ' ἣν, εἰς τὴν πρώτην του ὁμιλίαν, ἀντὶ νὰ παραπονεθῇ διὰ τῆς κατ' αὐτοῦ λοιδορίας τῆς παρρησίας, ἐύσησε καὶ ὑπεσῆριξε καὶ ἐκδευτέρου τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, καὶ αὐτὴν τὴν παρρησίαν.

Τὰς πράξεις λοιπὸν ἐξετάζει τὸ Κοινόν· καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι καὶ πρὸς καιρὸν ἀπατάται, εἶναι ἡμῶς δίκαιον, εἶναι ἀπροσωπὸληπτον, καὶ δὲν ἀργεῖ ν' ἀποδώσῃ τὴν δικαιοσύνην ὑποῦ ἀληθῶς ἀνήκει· ἡ φράνησις τὸ ὑπαγορεύει νὰ ἦναι φιλόποπτον. "Ἦν ἦρε, καὶ ἡ μέμνασ' ἀπὲσεῖτ' ἄρρατα ὕτα τῶν φρενῶν." Καὶ ὑπόταν βέβαια λαμβάνῃ καὶ αἰτίας, δὲν ἐμπορεῖ νὰ μίνη ἥσυχον· καὶ καθόσον μάλιστα αἰσθάνεται, ὅτι ἔλα τὰ κακά πύπτου εἰς τὴν κεφαλὴν του, κατὰ τοσοῦτον μάλλον χρεωσθεῖ νὰ προσέχη εἰς τὸ νὰ προφυλάττεται ἀπὸ αὐτά· διὰ νὰ προφυλάττεται λοι-

πόν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἦναι προσηλωμένοι εἰς τὴν ἰδίαν των μελῶν του διαγωγὴν, καὶ ὅποτεν ἴδῃ κανὲν μέλος του παρεκτρεπόμενον, ἢ ἀδικοῦν ἀσυστόλως, νὰ τὸ ἀναφέρῃ εἰς τὸ κριτήριόν του, λέγων τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, διὰ νὰ διορθώνεται, τὸς τρόπος, διὰ μόνου τοῦ ὁποῖου ἐμπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὴν αὐξήσιν τῶν κακῶν εἰς τὴν Πολιτείαν του, καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐπαπειλούμενα εἰς τὴν Κοινωνίαν του δαινά.

„ Καὶ τοὺς πονηροὺς μηποτ' αὖξιν ἐν πόλει
 „ Κακοὶ γὰρ ἐμπλοθέντες, ἢ νομίσματος
 „ Ἡ Πόλεως ἐμπασόντες εἰς ἀρχὴν τινὰ
 „ Σκιρτώσιν, ἀδόκητ' εὐτυχισάντων δώμων .

Τὸ ἱερωτερον ἀντικείμενον καὶ πολυτιμώτερον εἰς πάντα τίμιον καὶ ἀγαθὸν πόλιν εἶναι τὸ Κοινὸν αὐτὸ, ἢ Πατρίς· αὐτὴν χρεωθεῖ νὰ θεωρῇ τις καὶ νὰ σέβεται περισσότερο καὶ παρὰ τοὺς γονεῖς του καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους προγόνους του . ” Μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων, ἀπάντων τιμιώτερόν ἐστι Πατρίς, καὶ σεμνότερον καὶ ἀγώτερον . “ Καὶ τὰς βάσεις ἐκείνας τῶν Θεσμών, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιτίθεται ἡ Πατρίς αὐτή, χρεωθεῖ πᾶς ἕνας Ἕλληνα νὰ θεωρῇ ὡς κέρην ὀφθαλμοῦ .

Καθόσον δὲ χρεωθεῖ νὰ σέβεται καὶ νὰ πείθεται εἰς τὰς νομίμους Ἀρχάς του, κατὰ τοσοῦτον χρεωθεῖ καὶ εἰς τὸ νὰ τὰς προσέχη μὲ ὄμματα Ἀργου· διότι ἀπὸ αὐτὰς κρέματα ἢ εὐδαιμονία ἢ κακοδαιμονία του . Οἱ Ἀρχοντες ἐνὸς μὲν ἐπιτίθενται εἰς τὰς βάσεις, τὰς ὁποίας ἐθεσεν ἡ Πατρίς αὐτή, εἶναι καὶ ἰσχυροὶ, ἀδυνατοὺν δὲ καὶ κλονίζονται καθόσον παρεκτρέπονται ἀπὸ αὐτὰς . Διὰ ν' ἀποφύγῃμεν λοιπὸν τὸν ὀλίθριον κλονισμόν τούτον, χρεωσοῦμεν νὰ ἐξετάζωμεν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν Δημοσίων Ὑπουργῶν μας, νὰ κρίνωμεν, καὶ ν' ἀνακρίνωμεν τὰς πράξεις των, καὶ νὰ ζητῶμεν ἀπὸ αὐτοὺς καθῆμεράν φιλὸν φιλὸν λογαριασμόν δι' ἑσᾶ καὶ ἂν ἤθελαν πράξει . Ἡ Πατρίς θέγουσα τὰς βάσεις τῆς ταύτης μᾶς λέγει, “ Ὅτι τὰς ἀφιερώνει εἰς τὴν εὐνοίαν τῶν λαῶν, καὶ εἰς τὸν Πατριωτισμὸν ἐκ ἑσῶ . Ἕλληνας, διὰ νὰ ἐκτελῶνται καθ' ἑ-

λῆν τὴν ἑκτασίαν των . Δὲν μᾶς ὠφελεῖ τίποτε, ἢ παρελθούσα διαγωγὴ ἢ ἢ ὑπόληψις τινὸς· εἰς τὰς Ἀρχάς πρέπει νὰ τὴν ἰδῶμεν, ὅποιος εἶναι, ἀδται γίνονται διὰ τὸν ἄνθρωπον ἢ λυθία λίθος .

„ Ἀμῆχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 „ Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα κπὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 „ Ἀρχαῖς τε καὶ Νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ .

Ὁ ἄλλοθῆς Ἕλληνα δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ μὲ σιωπὴν, διὰ φόβον, τὰς παρεκτροπὰς, καὶ τὰ ἀδικήματα, τὰς ὅν των συμπολιτῶν του, ἕσον καὶ τῶν δημοσίων του Ὑπουργῶν· διότι τὰς ἤθελε θεωρεῖσθαι ὡς κάκιστὸς ἄνθρωπος .

„ Ἄλλ' ἐκ φόβου του γλάσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 „ Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ .

Ἄλλ' οὔτε θέλει νὰ σοχάζεται φίλον ἄλλον μεγαλήτερον, ἢ ποιοσδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι, παρὰ τὴν Πατρίδα του· διότι τότε δὲν ἤθελεν εἶναι ἀξίος τοῦ νὰ καταδεχθῇ τις νὰ τὸν ἀναφέρῃ κἂν εἰς τὸ σῆμα του .

„ Καὶ μείζον' ἔστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ Πάτρας
 „ Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω .

Ὁ Ἕλληνα ἐκεῖνος, μὲ τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα εἶναι κτισμένη ἡ Πολιτεία του, δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ τὸ κακὸν, ἀντὶ τοῦ καλοῦ καὶ κυριεῦθαι εἰς αὐτὴν, ἀλλ' οὔτε τὸν συγχωρεῖ ἢ συνείδησίς του νὰ ὑποφέρῃ μὲ ἀταραξίαν τῆς ψυχῆς του, τὸν ὅστις ἤθελε κάμει κακὸν εἰς τὸν τύπον του· ἐπειδὴ καὶ ἠξεύρει, ὅτι ὁ τρόπος τοῦ νὰ ἦναι τὸς προσηλωμένοι εἰς τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος του, ἔχει μόνον σάζει τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ τὴν Κυβέρνησίν του, καὶ αὐτοὺς τοὺς συμπολίτας του ἀπουκαθιστὰ ἄλλοθῶς φίλους .

Οὐτ' ἂν σιωπῆσαι μοι τὴν ἄτην ὄρων
 Στείχουσαν ἀσπὶς ἀντὶ τῆς σωτηρίας·
 Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονός,
 Θεῖμην ἑμαυτῶ, τοῦτο γινώσκων, ὅτι
 Ἡ δ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι
 Πλέοντες ὄρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα .

Ἴδου τί μᾶς λέγει ἔπειτα ἀπὸ τοῦς εἰκόχους τούτους τοῦ Σοφοκλέους καὶ ὁ Σεβάσμιός μας Γέρων Κοραῆς.

Βλέπεις, ὅτι καὶ ὁ Σοφοκλῆς παραβάλλει τοὺς Πολίτας μὲ τοὺς πλέοντας, καὶ τοὺς Ἀρχοντας μὲ τοὺς εὐθύνοντας τὸ πηδάλιον Κυβερνήτας διὰ νὰ παραστήσῃ, τὸν ὅποιον τρέχουν μὲγχι κίνδυνον αἱ Πολιτεῖαι, ὅσον οἱ Ἀρχοντες κυβερνοῦν κκκλ, ἢ διὰ πλεονεξίαν, ἢ δι' ἀπειρίαν, καὶ οἱ Πολίται ὑπορέρουν νὰ κυβερνώνται κκκλ, διὰ φόβον μὴ κινδυνεύσωσι συμβουλευόντες τὴ καλήτερα, ἢ δι' ἐλπίδα νὰ συμμερισθῶσι τοὺς καρπύς τῆς πλεονεξίας, μὲ τοὺς κακοὺς Ἀρχοντας. Οὐτ' ἢ ἐμπειρία, οὐτ' ἢ ἀγρυπνία τῶν Κυβερνητῶν τῆς Πόλεως, ἀρκοῦν νὰ σώσωσι τὸ πλοῖον τῆς Πατρίδος, ἂν δὲν ἀγρυπνώσιν ὅλοι οἱ Πολίται ἐντάμα καὶ εἰς τῶν Κυβερνητῶν, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου διαγαγῆν. Βλέπεις πολίτην ἐπιβουλευόντα τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, σπουδίζοντα νὰ ὑψωθῆ ὑπὲρ τοὺς Συμπολίτας μὲ τίτλους ψευθεῖς, ἢ μὲ ἄλλα ἐλευθέρου ἀνδρὸς ἀνάξια καὶ σκοτεινὰ μέσα, συμβουλευσέ τον "μέγαζῶ σου καὶ αὐτοῦ μόνου". ὡς παρκαγγέλει ἡ Θρησκεία νὰ μὴν ἀσπῆ κατὰ τῆς Πατρίδος. ἂν δὲν σ' ἀκούσῃ κήρυξέ τον διὰ ζώσης φωνῆς, κήρυξέ τον διὰ τοῦ τύπου, "εἰπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ." Μὴ κλείσης τὸ στόμα σου, μῆγε πρὸς χάριν ἂν ἦναι φίλος σου, μῆγε διὰ φόβον ἂν ἦναι δυνατὸς νὰ σὲ κακοποιήσῃ.

Ἡσιωπῆ σου.

Ἄν ἐκ φόβου του γλώσσα ἐγκλείσας ἔχῃς,

Θέλει σὲ συγκαταμῆσαι μὲ τοὺς κακίους προδότας τῆς Πατρίδος, ἢ μὲ τοὺς ἀνωφελεῖς καὶ οὐδαμινούς Πολίτας.

Καὶ μείζον' ὄεις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ Πάτρας

Φίλον νομίζει, τοῦτον ΟΥΔΑΜΟΥ λέγω.

[Ἴδε προλεγόμενα τῶν Πολ. τοῦ Πλουτάρ. φύλ. 103 καὶ 104.]

Τιμάται κατ' ἔτος φθιν 25. καθ' ἐξάμηνον φ. 13.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΜ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ